

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12800

MOYSHE

Jacob Pat

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

739

1. געזאמלטע יידישע ביבליאטעק
1. אין פרעסע ארבען

משנה

דערציילט פאר קינדער

פון

יעקב פאט

ביאליסטאק

1920

דריקער: מ. ב. פרידמאן-קונסטאן

און פארשפרייטער: מ. ב. פרידמאן-קונסטאן

משנה

הגרצ'ענליש פאר קינדער

— סון —

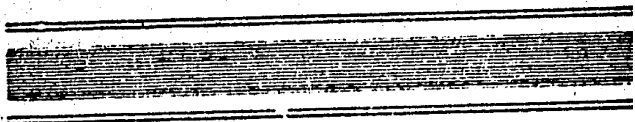
יעקב פאט.

— צווייטע אויפלאגע. —

פארלאג
"דאס בוך"
ביאליסטאק.
1920

מ ש ה

זון עמואלקטן
א מתכה

א.

דאס איז געווען און דעם ווייטן לאנד מצרים
— דארט, וואו עס זיינען אמאל יעקבס קינדער גע-
קומען צו זייער ברודער יוסף דעם שני למלך,
ברויט קויפן אין הונגעריאָר און זיינען דארט פאר-
בלויבן קנעכט ביי פרעה דעם סלך פון מצרים.

— מאכן ציגל, בוייען שטעט און די אינגלאך
זאל מען אין טייך גילום אריינזארפן...— און געווען
די גורל פון אכור דעם פלך.

אויף גרויסע וויסע פאלדער זיינען אונזערע

זיידעס-זיידעס געשטאנען באַרוויסע און געקנאָטן
ליים מיט שטרוי, ציגל געמאכט און אויפן זון גע-
ברענט. מאות ציגל א טאָג האָט יעטווידער געמוזט
מאכן, שטרוי צו די ציגל האָט מען נישט געגעבן—
מען האָט געמוזט אלעין געפינען. און הייס אין גע-
ווען, ווייל פייער-הייס אין אין מצרים. פון פֿארטאָג
פון שמאָק-נאכט זינגען די אידן געשטאנען אין פֿעלד-
און מיט צובלוטקטע הענט און פיס די ציגל גע-
מאכט. פרעהס אויפזעערס האָבן מיט דיזער אי-
בער זייערע לעבער געשלאָגן, אויב מען האָט זיך
געוואָלט פון דער אַרבעט אַפרוען:

— איר זייט פויל... איר ווילט נישט אַר-
בעטן!... — האָבן די אויפזעערס געשריען און גע-
שלאָגן.

בלוטקע שווייס מיט טרערן האָבן, וון זאלץ,
אויף זייערע וואונדן געשמאַרצט; האָבן די זיידעס
געזופצט פון שווערע מאטערניש אין—פֿאר פרעהן
מייערן געמאכט, פֿעסטונגען, גאנצע שמעט געבויט;
פתור און רעמסס.

און די אידישע אינגלאך האָט מען אין טיך

ארצין געווארפן און דארטן אין וואסער זי דערטרונג-
קען—עס האט געוואלט דער מלך פון מצרים, דער
אכור, זי זאלן אימקומען.

אזוי שלעכט האט מען געטאן מיט די ליבע
אויגקלאך פון אברהם, יצחק און יעקב. פלעגן די
מאמעס באהאלטן זייערע קינדערלאך און פינסטערע
קאמערלאך, טעלעבלאך און קעלערלאך—
פלעגט מען אביע זי געפונען און פון זייערע הענט
ארויסרייסן. די פארשטוקטע קינדער פון די קינדער
האָפן זיך גאנצע געכט פון טיך געטראָגן אין אפילו
בזון האַמל דערגרעייכט.

האָט געלעבט דאמאלסט א איד, עמרם, דער
גרעסטער פון אלע אידן, זיין ווייב האָט מען גערופן
יוכבד און זיין טאָכטער—מרים.

האָט זיך מרים בינאכט א חלום געהלומט:
איר מאמע וועט אן אינגעלע געבוירן, וואָס עס איז
גאָך גוט געווען אויבער, און א ניאל וועט ער - זיין
—ארויסהעלפן וועט ער אלע אידן, און מען וועט
שיין מער פאר פרעהן קיין ציגל גוט מאכן, די אונט-
געלאך וועט מען שיין און טיך גוט חארפן...

איז זי געקומען אין פאר דער מאמען איר
חלום דערצאלט. האט זיך די מאמע געפרויבט: אפשר
איז דאס אן אמת, אפשר וועט זי טאקע אזא איג-
געלע האבן... אבער מען וועט דאך אים אין טיך
ארטנווארפן. —

האט די מאמע זיכער אן געקויפט איר טאכ-
טער מרים, אן געשטוקט זיך, געווארן זיך מיט
טרערן.

און מרים חלום איז שפעטער מקוים גע-
ווארן: די מאמע האט אן אינגעלע געבוירן.

און זי ער איז נאך געבוירן געווארן, איז אין
שטוב אזוי פיל געווארן מיט ליכטיקער שיין, ווי
הונדערט ליכט וואלמן ברענגן. פון זיינע אויגעלאך-
האט געלויבטן, הי פון די שטערנדלאך און הימל.
דער מאמע עמרים האט דער טאכטערל מרים איבערן
קעפעלע געגלעט און געזאגט:

— אן אמתער חלום האט זיך דיר געחלומט...
א ליכטיקער סלאכר איז ביי אונז געבוירן געווארן.
נאך מען האט געמוזט אים שטארק אויכהילפן

אויסבאהאלטן. די ליכטיקייט פון אים וואלטן די
מצרימער דערזען, מען וואלט אים געפונען און גע-
וויס אין טיך געווארפן.

דריי חדשים האט אים די מאמע אויסבא-
האלטן. קיינער-קיינער האט וועגן איר זונגעלע ניט
געוואוסט. עס האט זיך די מאמע אזוי געשראקן,
מורא געהאט.

מער אים אויסבאהאלטן האט זי שוין ניט
געקענט. מען האט שוין הויך זיין קולגעלע געהערט.
אלע רגע קען מען זיך פון אים דערוויסן און ס'וועט
שוין זיין פארפאלן.

האט די מאמע מיט אירע אייגענע הענט א
קעסטעלע פון האלץ געמאכט. די שפעלטעלאך און
שפארונגעס מיט קלעפיקע סמאלע אויסגעשמורט,
כדי עס זאל קיין וואסער ניט דורכרינגען, אינגעוויי-
ניקווייך אויסגעבעט און איר אינגעלע אריינגעלייגט,
פון אויבן מיט ברעטעלאך צוגעקלאפט און נאך א
לעכעלע געלאזן, כדי זיין פנימל זאל ארויסשטעקן.

די מאמע מיט מריטן האבן דאס קעסטעלע

צום טיך געטראָגן — אויפן וואַסער זי צו לאָזן. זאל
עס שווימען, אפשר וועט דאָס צו אַ גוטן ברעג און
גוטע מעגשן דערשווימען.

עס האָט געווינט די מאַמע און געווינט האָט
מרימל.

— וואָס האָט זיך דיר, מרימל, געחלומט,
אַ ער וועט די אידן העלפן און אויסלויזן — האָט
די מאַמע גערעדט — אַז איך אלץן מוז אים גאָר
אויפן וואַסער לאָזן... וואו איז דין נבואות טאכטער
מינעז ...

— מיין ברודערל, מיין ליכטיקער מלאכל...
— האָט מרים געווינט.

און ער, דער ליכטיקער, שטראַליקער אינגע-
לע, האָט גאָר ניט געוואוסט, וואס מיט אים איז
און וואס מען מוז מיט אים. ער איז אין
קעסטעלע געלעגן, געקוקט מיט זיינע גרויסע אויגן
אויף דער מאַמען, געהאלטן אַ פֿינגער אין מויל
און געשמאַכלט.

דאָס קעסטעלע האָט מען אויפן טיך געלאזן.
די שטילע וועלעכלאך האָבן עס אונטערגעכאַפט און

אונגעקעטרעגן. די מאמע האט זיך נישט געקענט אפרייסן
פון ברעג, צום קעסטעלע געקוקט און געשעפטשעט
אין דער שטיל:

— טראגט וועלכעלאך, מיין אינגעלע... טראגט
מיין זונעלע...

און טרימל. האט מיט די ליפן געפליסטערט:

— טראגט טיכעלע, מיין ברודער... טראג
איס... טראג...

אויפן וואסער אין דאס קעסטעלע געווען.
דער אינגעלע האט זיך ארוםגעקוקט: אויבן אין בלוי
דער הימל, אונטן—וואסער, און א ווינטעלע א
שטילער בלאזט, און די מאמע אין נישט, און קיי-
נער אין נישט, און דאס קעסטעלע שווימט און
שווימט.

און גרעדע דאמאלסט אין דער מלך פרעהס
טאכטער געגאנגען מיט אירע חברשעס זיך באדן
אין טיך. האבן זיי דערזען דאס קעסטעלע, וואס
אין אין טיך געשחאומען, האבן זיי עס צו זיך גע-
נומען און דעם אינגעלע ארויסגענומען. אין דער

ליכטיקער אינגעלעך זיער געפעלן געווארן דעם
מלכס טאכטער.

און ווייל ביים טייך איז די מאמע געשטאנען
און ווייל ביי קיין אנדערער האט ער נישט געוואלט
געמען צו זיין, האט דעם מלכס טאכטער איר פאר
אן אים צום קינד גענומען און אים צו זיך אין פא-
לאך אוועקגעטראגן, קליינער האט עס גארנישט גע-
וואוסט, אז די אים איז גאר דעם אינגעלעם מאמע.
און א נאמען האט מען אים געגעבן משה.

ב.

אין דער אינגעלעך משה געוואקסן ביים מלך
אין פאלאץ. זיין מאמע האט אים אויף איר שוים

געהאלטן, און ער האט נישט געוואוסט, אז דאס איז
זיין מאמע. זי האט מורא געהאט אויסצוזאגן, ווארום
אז מען וועט זיך דערוויסן, אז ער איז איר אינגע-
לע, וועט מען דאך אים אין טיך אריינזארגן.

שמן און שלאנק איז דער שיינדיקער אינגעלע גע-
וואקסן. אפילו דער מלך האט אים ליב געהאט.

אינמאל, ווען דער קליינער משהלע האט
זיך מיט דעם מלך געשפילט, האט ער אראפגענו-
מען דעם מלכס קרוין פון מלכס קאפ און זיך אויפן
קאפ ארויפגעזעצט—אויז ער אן אמתער פריינד געווען.

— ער וועט וועלן א מלך זיין... אז ער וועט
אויסצאקסן, וועט ער דיין קרוין צונעמען און א קני-
סער אין מצרים ווערן... — האבן דעם מלכס
פריינט צום מלך געזאגט—מען דארף אים גלייכער
הרגענען, אין טיך אריינזארגן...

נאר געהרגעט האט מען אים נישט און אין
טיך נישט אריינגעזארגן. ער איז אין פאלאץ פאר-
בליבן.

איז דער אינגעלע משה גרעסער געווארן און

מער קיין אם האט ער שוין נישט גערארפט, האָט
פרעהס טאָכטער געהאַסן משהס מאמע פון פאלאץ
אוועקגיין—דער אינגעלע וועט זיך שוין האָרעווען
אָן איר. זי איז דאָך נאָר זיין אם געווען...

משהלע איז נאָך דאָסמאָלסט געשלאָפן אין זיין
בעטעלעך בשעת זיין מאמע האָט איר פעקעלע אויפ-
געבונדן, כדי פון פאלאץ אוועקצוגיין. זי האָט זיך
איבער אים איבערגעבויען און אזוי געוויינט. וואלט
זי אים אפשר אויסגעזאגט, ווער ער איז, וואלט זי
אים אויפגעוועקט און מיטגענומען? — נין, דאָס
טאָר זי נישט מען וועט דאָך אים אין וואסער ווארפן.
זאל ער זיין אין פאלאץ, זאל ער ליבערשט איצט
פון זיין מאמען נישט וויסן, זאל ער גלייכער פון זיין
מאמן איצט נישט וויסן, זאל ער פון זיין שוועסטער
נישט וויסן—זאל ער בעסער לעבן בלייבן... שפעטער,
אז ער וועט שוין א גרויסער ווערן, וועט ער אלץ
זיך דערוויסן.

עס איז געשלאָפן דער קליינער משהלע און
זיין מאמע האָט זיך איבער זיין קעפעלעך איבערגע-
בויען, אים אין די בעקעלאך געקושט, אין דער שטיבל

זיך געווענט מיט אים:

— זי געוונט, משהלע... זאלסט זיך אמאל
אן דיין מאמע דערמאנען... אן אלע אידן דערמאנען,
וואס זי איז אזוי שלעכט, זאלסטו קומען זייער צער
צווען... זי געוונט, משהלע מיין זון...

און שוין. די מאמע איז אוועקגעגאנגען. משה-
לען האט זיך עפעס געהלומט א סאדנער חלום.
אים האט זיך געהלומט, אז ער איז א אירישער
אינגעלע, זיין מאמע באהאלט אים אין א פינסטערן
קעמער, עס קומט א מצרי מיט א זאק, ווארפט
אים אין זאק אריין, נעמט אים אויפן פליצע און
טרענט אים צום טיך.

האט ער זיך אויפגעכאפט פון שלאף און ער
האט שוין אין צימער זיין ליבע אס גיט געווען. ער
איז שוין געווען אליין.

און אויף סארגן, ריכטיק נאכדעם, ווי אים
האט זיך געהלומט, איז ער ארויסגעקומען אויפן
הויף. האט ער געזען, ווי די מצרישע אינגלאך
רופן אים איבער און רייצן זיך:

— אידעלע... אידעלע... קליינער אידעלע...!

די אינגלאך האָבן דאָס געהערט פון זייערע
שוועסטערס, וואָס זיינען דאמאלסט געגאנגען זיך
באָדן מיט דעם מלכס טאָכטער, אז משהלע איז
אפֿשר גאָר אַ אידעלע.

און ער האָט אליין גיט געוואוסט, צו איז
דאָס אַן אמת, צו אַ ליגן. האט ער געפֿענט ביי
דעם מלכס טאָכטער, האָט זי אים געענטפערט:

— איך ווײס דאס גיט... איך האב דיר
ארויסגענומען פון אַ קעסטעלע, וואס איז אויפֿן טײך
געשוואומען.

דאמאלסט האט ער געטראכט, אז אן אמתער
חלום האט זיך אים געהלומט און געוויס-געוויס איז
ער אַ איריזשער אינגעלע, און וועגן אירישע אינג-
געלאך האט ער אזוי פיל אומעטיקע געטיכטעלאך
אנגעהערט.

און ווער איז זיין טאטע? וואו איז זי? און
ווער איז זיין טאטע? וואו איז ער?—האָט דער קליי-
נער משהלע געטראכט, און קליינער האט אים גיט

געזאגט.

און שיין איז ער געווען, ווי א מאכל, גע-
לויכטן האָבן זינע אויגעלאך, ווי שטערנדלאך, און
קלוג איז ער געווען—קלינגער פון אלע קינדער פון
גאנץ מצרים.

אין אז פּרעהס חכמים און כּשוף-מאכער זיי-
נען געקומען אין פּאלאץ צום מלך און זייער וואונ-
דער געוויזן: שטעקנס אין דער לופטן געוואָרפן און
פון זיי שלאנגען געמאכט, אויף שטיינער אלע חיות
און פויגל געקריצט —

האָט דאָס משה גלייך געקענט, ווי זיי.

ג.

אין משה געוואָקסן און עלטער געוואָרן; און

גרעסער געוואָרן. די מצריסער האָבן אים שוין גע-
רופֿן: דער פֿרינץ.

און אז ער איז גרעסער געוואָרן, האָט ער
געהערט אין פֿאלאץ, ווי מען פֿארציילט אסך מעשיות
וועגן די אידן, וואָס זיינען אין מצרים, וואָס אַרבעטן
אין וויסטן פעלד, וואָס מאַכן ציגל און בויען שמעט
פֿאַר פֿרעהן, וואָס זיער קרעכצן קומט אוש אין פֿאַ-
לאַץ אַרײַן און מען הערט דאָס די גאַנצע נעכט.

דאָס קרעכצן די אידן פֿון שווערן יאָך... האָט
דער פֿרינץ משה געטראַכט, און ס'האָט אים געצויגן
פֿון פֿאלאץ אַרויס, אהינצו צו די מענשן. גאָר קיין
פֿרינץ לאָזט מען קיינמאָל פֿון פֿאלאץ נישט אַרויס,
פֿלעגט זיך משה אָנטאָן אנדערע בנדרים און זיך
אַרויסגנבענען פֿון פֿאלאץ.

פֿלעגט ער זיי העלפֿן אַרבעטן. דעם אונטער-
געשטעלט א פֿלייצע, יענעם געהאַלפֿן טראָגן די
שווערע משא, קנעטן די ליים און מאַכן די ציגל.

האָט ער איינמאָל געווען, ווי אַ מצרי אַן
אויפֿוועהער שלאָגט מיט ריטער אַ אידן.

— מצרי, וואָס שלאָנסטו איסוי. — האָט זיך
— משה צושרייען, און פֿון כּעס האָט ער דעם מצרין
גערהרגעט.

און אין אַ צווייטן טאָג האָט ער געזען, ווי
אין אַנד שלאָנט דעם צווייטן, האָט זיך משה ווי-
דער איינגעשיטעלט:

— אַנד, וואָס שלאָנסטו דוין ברודער!...

און אז מען האָט זיך דערוואוסט, אז משה
האָט אַ מצרין גערהרגעט, האָט שוין משה ניש גע-
קענט פארבלייבן ביים מלך און פאלאץ: מען וועט
אים דערפאר טויטן.

וואָס האָט ער געטאָן? — איז ער אין מדבר
שוועק, אין וויסטן מדבר, דאָרט זיך צו באהאלטן
פון כּעס פון די מצרימער.

איז ער אין לאַנד כּוש געקומען, און צום מלך
האט מען אים געבראַכט. איז ער מיט זיין חכמה
אזוי דעם מלך געפֿעלן געוואָרן, אז ער האָט אים
געמאַכט העכער פון אלע זיינע האַרן.

און נאָכן טויט פון מלך פֿון כּוש איז דאָרט משה

דער מלך געוואָרן.

זיינען אָבער די פירשטן און האַרן פון כּוּש
אין כּעס געווען, וואָס אַ פּרעמדער און געקומענער
איז דער מלך געוואָרן, האָבן זיי זיך שטילערהיים
גע'עצהט אים צו הרנגען.

איז משה פון לאַנד כּוּש געלאָפּן, אין מדבר
געבלאָנדושעט, ביז ער איז צו אַ ברוגען אין מדין
געקומען.

ביים ברוגען זיינען געשטאנען פּאַסטוכער און
פּאַסטוכקעס אָנצוטריןקען זייערע שאָף און ריני-
דער. די פּאַסטוכער האָבן זיך אַרום ברוגען אַרום-
געשטעלט און ניט געלאָזן די פּאַסטוכקעס געמען
וואַסער; וואָלן זיי ווארטן... האָט דאָס משהן פּאַר-
דראָכן, און ער האָט רחמנות געהאַט אויף די פּאַס-
טוכקעס. איז ער צוגעגאנגען און זיי געהאַלפּן: פּאַר
זיי וואַסער אָנגעשעפּט. זיי האָבן געגעבן זייער שאָף
צו טרינקען און גיכער ווי אלעמאַל, געקערט זיך
אַ היים.

זיינען געקומען די פּאַסטוכקעס אַ היים צו

זייער סאטן יתרו און אים דער צימל, פאר וואס זי
זינגען געקומען דעם טאג פריהער, ווי אלע טאג.
האט ער זי געהיטן, זי זאלן אריינרופן משה, וואס
האט זי ביים ברונען געהאלפן—זאל ער צפעס עסן
און זיך אפרוען.

און ווייל משה האט נישט געהאט, וואוהין
וויטער צו גיין, איז ער דארט פארבליבן צו זיין א
פאסטוך בני יתרום שאף.

א גוטער, טרייער פאסטוך איז משה צו די
שאף געווען. ווי מען האט ליב קליינע קינדערלאך,
אזוי האט ער ליב געהאט די קליינע טעפעלאך. ער
פלעגט זי אויף די הענט טראגן, זי זאלן זיך נישט
איינמאטערן, צום טייכעלע טרונקען פירן, מיט זי
א גאנצן טאג אין פעלד געווען און זי געהיב.

אסך עלטער איז שוין משה געווארן. זיין
וואוקס—ווי א שלאנקער מענעצבוים, זינע אויגן—
ווי לוכטיקע שטערן, זיין לאנגע, געקארבטע בארד
—ווי הענגלאך פון טיטל-בויער, אין שטראלן
האבן געלאנגט אויף דער קלארער הויט פון זיין
שטערן...

אין ער אינמאל בעלעגן אין מדבר, די שאף
בעהוט אין רחמנות געהאט אויף א קליין שעפעלע,
וואס האט זיך אינגעמאטערט, ווייל זי איז צום
שייפעלע גיך געלאפן. האט ער זיך דאסאלסט דער-
מאנט אן די קלענע קינדערלאך פון טצדים, אן די
אירישע קינדערלאך, וואס ווינען געגלונגן צו די
שעפעלאך, וואס מען ווארפט זי אין טיך אריין.
האט ער אין ווייטן מדבר דערהערט דאס קרעכצן
פון די אידן...

האט אנגענומען משהן אזא צער, זינע אויגן
האבן אנגעהויבן מער צו לויכטן, זיין פנים האט
אנגעהויבן מער צו גלוצן און שטראלן האבן ארויס-
געזעצט פון די קנאטשן פון זיין שטערן...

און ער האט זיך דערמאנט אן ברעטן, זאם-
דיקן פעלד, וואו ער האט געזען די אידן זיך מא-
טערן און די מצרימשע עלטסטע סחיטשטען מיט
זייערע רויטער איבער די לייבער פון די אידן.

— קלענער אידעלע... קלענער אידעלע... —
האבן די אינגלאך מיך גערופן — האט משה דא-
סאָסט געטראכט — איך בין דאך אויך א איד, און

דאָרט איז מײן מאמע׳ס אייך דאָ און מײן טאמע
אויך דאָ...

עס איז געווען אַ הייסער טאָג אין מדבר. די
זון האָט גענליט און געברענגט. אַ גרויסער דאָרן-
בוים איז אין מדבר געשטאנען. האָט משה אויפן
דאָרן געקוקט און געזען, ווי דער דאָרן האָט זיך
אליין אָנגעצונדן און צופלאַקערט זיך אין אַ פלאם.
ברענט און פלאַמט דער דאָרן, ברענט און
פלאַמט און ווערט ניט פארפלאַמט. —

— משה!... משה!... האָט ער פלוצלונג אַ
קול דערהערט.

וויי משה זען, ווער עס רופט אים, נאָר ער
זעט קינעם ניט. עס איז געווען ריכטיק, ווי דער
קול וואלט פון פּער זיך ריסן.

— משה!... משה!... האָט ער ווידער גע-
הערט—דיינע ברודער שרייען פון דעם שווערן פּיין
און דו ליגסט זיך אין מדבר און ביזט זיך אַ פא-
סטוכל!...

וואָס זאָל איך טאָן?—האָט משה געשרייען אין
מדבר ארײן.

— נח העלפן דניע ברידער!... קום!... נעם
דעם שטעקן אין האנט!... פארלאז, משה, דעם
סדר!... משה, קום!...

עס האט זיך ווייט אין הייך איבערן סדר
דער געשרי געטראגן, אפגעשלאגן זיך אין די הייסע
זאמן און הייכע הימלען, אריינגערופן זיך כח משהן
אין הארצן און גערופן:

— משה, משה, עס רופן דיך די ברידער פון
מצרים..!

און מער האט שוין משה נישט געקענט דארט
פארבלייבן. ער האט די שטייערע צו יתרון אין
שטאל אפגעפירט, געקויפט יעדעם שעפעלע און גע-
זעגט זיך:

— זייט געזונט, מיניע שעפעלאך, איך גי
אויס ווערן א נייער פאסאז, א פאסאז פאר מיין
נע ברידער, די אידן...

און ווען משה איז שוין ווייט אין סדר גע-
ווען, האט ער נאך געהערט דאס אומעטיק סעקן
פון די שעפעלאך, וואס האבן אים גערופן און גע-

זעגנט זיך מיט זייער ליבנקן, טרייאניקן פאסטיד:

— גיט געזונט, גיט...

ד.

צווישן די בערג אין מדבר, מיטן שטעקן אין
האנט, האָט משה געשפרעוּט אויפן וועג צו זינע
ברודער אין מצרים. עס זיינען געווען אויסגעשפרעוּט
די הנמלען איבערן לידיקן מדבר, פלאס-פייער האָט
זיך פֿון דער הייבער זין געגאָסן, שוין גאָנט איז
געלעגן דאָס לאַנד.

— איך וועל קומען צו די אירן, אין זי
זאָגן—האָט משה געטרעט—דער פֿירן פֿון איר
האָט מיך גערופֿן, אייער געשרי האָט די הנמלען
געשפּאַלטן...

און צו פרעהן וועט ער אזוי זאָגן:

— לאָז גיין די אירן פֿון דערן לאַנד ארויס...

און זי וועלן פון לאנד מצרים אוועק. איבערן
ירדן וועלן זי גיין צום גייעס לאנד ארין. א הויכע,
קלינגענדקע שירה פון טשים רבוא אידן, פון אלט
און יונג, גרויס און קליין וועט זיך טראָגן. עס וועלן
זינגען אפילו קינדער, איינגעשלאָפֿענע און דער מאַ-
מעס שוים...

און שפעטער און טאקע אזוי געווען. משה
מיט די אידן זיינען פון מצרים ארויס, פאראויס
און משהס שוועסטער, מרים, מיט אסך פֿרויען גע-
נאנגען, געטאנצט, געזונגען און געפֿיקלט אויף
פֿיכלאך.

— דען חלום איז געווען א ריכטיקער... —
האָט מען צו מרימען געזאגט אין איר פון שמחה
געקושט.

פארלאג „דאס בוך“ ביאריסטאק.

ס'איז ארויס פון דרוק:

1. משה (2-טע אויפלאגע) פון יעקב פאט
2. ירוחו " " "
3. גרעון " " "
4. יפתח " " "
5. שמשון " " "
6. אין דער מלוכה פון מוראשקעס
און שוואמען פון סאניע קאנטיאר.

עם דרוקט זיך:

7. **לַאבָּא**, דער קעניג פון קורומפּאָ, פון טאמפּסאן.
8. **ביננא**, א געשיכטע פון א הונט
9. **דאס זירבערנע פלעקעלע**, א געשיכטע פון א ראב
10. **די קעניגין אנאטאלאן**, א געשיכטע פון א קאץ
11. **דער צוריסענער אויעריל**, א געשיכטע פון א האז
12. **דער גאסנוינגער א געשיכטע פון א וואראבי**
13. **מוסטאנג דער פאסנייער**
14. **יאנים בער**
15. **וואילי דער שעפסנהונט**
16. **דער זילבערנער פֿורם**

ס'איז גרייט צום דרוק:

ראבינזאן קרוזע — באארבעט פון י. פאט

נאטור-וויסנשאפט פאר פאלקסשולן, נאחאגרוזסקי

דער ווילדער מענש בעלשע איבערו, פון איינהארן

מיט באשטעלונגען זיך הענדן:

Wydawnictwo «KSIĄŻKA» w Białymstoku.

ul. Sienkiewicza № 19

DRUKARNIA MIŁOŚNIEGO BIAŁYSTOK KUPIECKA № 1